

Daniel Kitabı - Yetmiş Numara

Kadim Levhalardan Modern Sorumluluklara: Antlaşma Yolculuğunu Açığa Çıkarmak

Jeff Pippenger
2024-02-03

Rab eski İsrail'le antlaşma yaptığında, antlaşmanın temeli ve simgesi olarak iki levha verdi. Bu iki levha ayrıca, eski İsrail'in dünyaya iki levhanın yaşayan bir tanıklığını sunma sorumluluğunu da ortaya koydu. Rab modern İsrail'le antlaşma yaptığında, antlaşmanın temeli ve simgesi olarak iki levha verdi. Bu iki levha ayrıca, onların dünyaya dört levhanın tamamının yaşayan bir tanıklığını sunma sorumluluğunu da ortaya koydu.

İki levha, Tanrı'nın onları Mısır boyunduruğunun gerçek köleliğinden kurtarıp Kızıldeniz'i geçmenin hayal kırıklığından geçirmesinden hemen sonra bizzat Eski İsrail'e verildi. Eski İsrail'in esaret altında bulunduğu süre, peygamberlikte açıkça dört yüz otuz yıl olarak belirlenmişti ve esaret altındayken Eski İsrail yedinci gün Şabatını unuttu ve onu tutmayı bıraktı.

Tanrı onları Katolik boyunduruğu altındaki ruhsal kölelikten kurtarıp 1844'teki büyük hayal kırıklığından geçirdikten hemen sonra, iki levha ruhsal modern İsrail'e verildi. Ruhsal modern İsrail'in esaret altında bulunduğu süre, peygamberlikte açıkça bin iki yüz altmış yıl olarak belirlenmişti ve esaret altındayken ruhsal modern İsrail Yedinci Gün Sebt'i ni unuttu ve onu tutmayı bıraktı.

Tanrı'nın Musa'ya kadim İsrail'e götürmesi için iki taş levhayı verdiği tam o sırada, kardeşi Harun altından bir buzağı heykeli yapıyordu. On Emir'in iki levhası, Tanrı'nın kıskanç bir Tanrı olduğunu bildirir ve O'nun kıskançlığı özellikle putperestliğe karşı kendini gösterir; Musa dağdan inerken kadim İsrail, Tanrı'nın sözcüsü olarak seçilmiş olanın yaptığı altın bir putun etrafında çıplak halde dans ediyordu.

Musa, kendisini gönderen RAB'bin bütün sözlerini ve ona buyurduğu bütün işaretleri Harun'a anlattı. Musa ile Harun gidip İsrailoğullarının bütün ileri gelenlerini bir araya topladılar. Harun, RAB'bin Musa'ya söylemiş olduğu bütün sözleri söyledi ve halkın gözü önünde işaretleri yaptı. Çıkış 4:28-30.

Antlaşmanın iki levhasının verildiği antlaşma tarihi sırasında eski İsrail'e önderlik eden peygamberin kardeşi, kıskandıran put isyanının önderiydi. Antlaşmanın iki levhasının verildiği antlaşma tarihi sırasında modern İsrail'e önderlik eden kadın peygamberin kocası 1863'teki isyanın önderiydi ve 1863, Adventizmin ilk kuşağının, sunağın kapısının girişine yerleştirilen kıskandıran bir put olarak temsil edildiğini işaret eder.

Sonra bana dedi ki: İnsanoğlu, şimdi gözlerini kuzeye doğru kaldır. Ben de gözlerimi kuzeye doğru kaldırdım; ve işte, kuzeyde, sunağın kapısında, girişte, bu kıskançlık putu vardı. Hezekiel 8:5.

"sunak" Mesih'in bir sembolüdür.

Biz kutsal ile sıradanı birbirine karıştırma tehlikesi içindeyiz. Tanrı'dan gelen kutsal ateş, çabalarımızda kullanılmalıdır. Gerçek sunak Mesih'tir; gerçek ateş Kutsal Ruh'tur. İlhamımız budur. Yalnızca Kutsal Ruh bir insanı yönlendirdiğinde ve ona rehberlik ettiğinde, o kişi güvenilir bir danışmandır. Eğer Tanrı'dan ve O'nun seçtiklerinden yüz çevirip yabancı sunaklara danışmaya gidersek, işlerimize göre cevap alırız. Seçilmiş Mesajlar, kitap 3, 300.

"Kapı" kilisedir.

Alçakgönüllü, imanlı ruh için, yeryüzündeki Tanrı'nın evi cennetin kapısıdır. Övgü ilahisi, dua ve Mesih'in temsilcilerinin söylediği sözler, Tanrı'nın tayin ettiği vasıtalar; göklerdeki kilise için, içine kirlenmeyen hiçbir şeyin giremeyeceği o daha yüce ibadete bir halkı hazırlamak içindir. Tanıklıklar, cilt 5, 491.

1863'te, Laodikya Adventizmi yasal olarak tescilli bir kilise haline geldi ve bir hareket olmaktan çıktı. O noktada kilise tarihine "girdiler". 1863'te, Mesih'in kilisesi Amerika Birleşik Devletleri hükümetiyle hukuki bir ilişki içine girdi. O yıl, Habakkuk'un iki kutsal levhasının yerine geçmesi için sahte bir şema da sundular. İkinci levha hazırlanır hazırlanmaz, peygamberlik tarihi açısından Harun ile simgelenenler sahte bir imge hazırlıyorlardı.

İkinci Emir, putperestliğe ve tasvirlerle tapınmaya karşı en açık uyarıdır. Ayrıca Tanrı'nın kendini kiskanç bir Tanrı olarak tanımladığı yerdir. Yine orada, kötüler üzerine yargısını üçüncü ve dördüncü kuşaklara kadar saklı tuttuğu ilkesini ortaya koyar. On Emir, Mesih'in karakterinin bir yansımasıdır.

Mesih'in reddedilmesinden ve ardından gelen sonuçlardan onlar sorumluydu. Bir milletin günahı da yıkımı da dinî önderlerin yüzündendi.

Bizim çağımızda da aynı etkiler iş başında değil mi? Rab'bin bağındaki bağcıların birçoğu, Yahudi önderlerin izinden gitmiyor mu? Dinî öğretmenler insanları Tanrı'nın sözünün açık gereklerinden uzaklaştırmıyor mu? Onları Tanrı'nın yasasına itaat etmeye eğitmek yerine, yasayı çiğnemeye eğitmiyorlar mı? Birçok kilisenin kürsülerinden halka Tanrı'nın yasasının onlar için bağlayıcı olmadığı öğretiliyor. İnsanların gelenekleri, buyrukları ve âdetleri yüceltiliyor. Tanrı'nın armağanları nedeniyle gurur ve kendinden hoşnutluk teşvik edilirken, Tanrı'nın hakları görmezden geliniyor.

"Tanrı'nın yasasını bir kenara iten insanlar, ne yaptıklarını bilmezler. Tanrı'nın yasası O'nun karakterinin bir yansımasıdır. Yasa, O'nun krallığının ilkelerini içerir. Bu ilkeleri kabul etmeyi reddeden kimse, kendisini Tanrı'nın bereketlerinin aktığı kanalın dışına koymuş olur." Christ's Object Lessons, 305.

Mesih'in karakteri O'nun suretidir ve buna O'nun kiskanç bir Tanrı oluşu da dahildir. Tanrı'nın kiskançlığı, O tapınağı iki kez temizlediğinde Mesih'te açığa çıktı. İlk tapınak temizliğinde, yapılan işe tanık olan öğrenciler, Kutsal Yazıların Tanrı'nın kiskançlığından söz ettiğini hatırlamaya sevk edildiler.

Yahudilerin Fısıh Bayramı yaklaşmıştı ve İsa Yerus alim'e gitti. Tapınakta sığır, koyun ve güvercin satanları ve para bozanların oturduklarını gördü. İnce iplerden bir kamçı yaparak hepsini, koyunlarla sığırları da tapınaktan dıŐarı sürdü; para bozanların paralarını döktü, masalarını devirdi. Güvercin satanlara, "Bunları buradan götürün; Babamın evini ticarethane yapmayın," dedi. Öğrencileri de, "Evin için duyduğum tutku beni yiyip bitirdi," diye yazılmıŐ olduğunu hatırladılar. Yuhanna 2:13-17.

Kutsal Yazılarda, hem İbranice hem de Yunancada "gayretli" sözcüğü aynı zamanda "kıskanç" sözcüğüdür. İkiyi aynı sözcüktür. Mesih tapınağı temizlediğinde, Tanrı'nın kıskançlığını sergiliyordu; bu, Tanrı'nın karakterinin ikinci buyrukta belirtilen niteliğidir ve özellikle putperestliğe karşı kendini gösterir. Musa iki taş levhayla dağdan indiğinde ve Harun'un ne yaptığını ve halkın ne yapmakta olduğunu anladığında, iki levhayı kırdı. İki levha kıskançlığın gerçek imgesiydi;  nk  Tanrı'yı kıskanç bir Tanrı olarak tanımlayan fiziksel temsillerdi. Musa iki levhayı kırdığında, ikinci buyrukta belirtilen kıskançlığın bizzat kendisini ortaya koyuyordu.

Ve Musa döndü ve dağdan aŐađı indi; elinde Tanıklık'ın iki levhası vardı. Levhaların iki yüzü de yazılıydı; hem bir yüzüne hem öbür yüzüne yazılmıŐtı. Levhalar Tanrı'nın iŐiydi; üzerlerindeki yazı da Tanrı'nın yazısıydı, levhalara kazınmıŐtı. YeŐu halkın bağırısını duyunca Musa'ya, "Kampta savaŐ gürültüsü var" dedi. Musa, "Bu ne yenenlerin zafer çığlığı, ne de yenilenlerin feryadı; ben Őarkı söyleyenlerin sesini duyuyorum" dedi. Musa kampa yaklaŐır yaklaŐmaz buzağıyı ve dansı gördü; Musa'nın öfkesi alevlendi, levhaları elinden fırlatıp dağın eteğinde parçaladı.  ıkıŐ 32:15-19.

İki levha, Tanrı'nın karakterine tanıklıktı. Tanrı'nın karakteri, Mesih'in doğruluğu aracılığıyla insanlarda biçimlenmesi gereken surettir. İki levha, kıskançlık imgesinin aslıdır ve bu imgenin aslı kadim İsrail'e teslim edilmekteyken Harun sahte bir kıskançlık imgesi yapmıŐtı. İ lerinde Mesih ŐekillenmiŐ olanlar O'nun suretine ve O'nun doğruluğunun giysisine sahiptir; oysa Harun'un bayram edenleri  plak halde dans ediyordu,  nk  onlar Laodikyalıydı. Laodikyalılar "sefil, zavallı, yoksul, k r ve  plaktır."

Ve Musa halkın  plak olduğunu görünce; ( nk  Harun onları düŐmanları arasında utanç içinde  plak bırakmıŐtı).  ıkıŐ 32:25.

1856'da, sahte tablonun hazırlanmasından yedi yıl önce, James ve Ellen White'ın ikisi de hareketin Laodikya durumuna geçtiğini teŐhis ettiler. 1863'te Adventizm, ruhsal bakımdan " plak"tı; tıpkı eski İsrail'in, kıskançlık putunun sahte imgesinin etrafında dans ederken kelimenin tam anlamıyla " plak" olması gibi. Harun'un yaptığını sahte Őey, altından bir puttu, ama bir buzağının tasviriydi; buzağı da bir hayvandır. Bu, canavarın bir suretiydi ve aynı zamanda canavar için yapılmıŐ bir suretti. Altın buzağı canavarın bir suretiydi, ama aynı zamanda Harun'un haksız yere İsrail'i Mısır köleliğinden kurtardıklarını ilan ettiği ilahlara adanmıştı.

Onları ellerinden aldı ve bir oyma aletiyle ona biçim vererek dökme bir buzağı yaptı; ve onlar, "Ey İsrail, seni Mısır diyarından çıkaran tanrıların bunlardır" dediler. Harun bunu görünce onun önüne bir sunak yaptı; Harun bir ilan yaptı ve, "Yarın Rab'be bayramdır" dedi. Ertesi gün sabah erkenden kalktılar, yakmalık sunular sundular ve esenlik sunularını getirdiler; halk yiyip içmek için oturdu ve eğlenmek için ayağa kalktı.  ıkıŐ 32:4-6.

Altın buzağı bir canavarın suretiydi; fakat sahte ilahlara adanmıştı ve dolayısıyla aynı zamanda canavara da bir suret (sunu) oluyordu. Suret altından yapılmıştı; altın Babil'in simgesidir; ayrıca buzağıydı; bu da tapınak hizmetinde sununun en yüksek biçimidir. O, Mısır'ın ilahlarına adanmıştı. Gizemli Babil (çünkü bütün peygamberlik tanıklıkları dünyanın sonuna işaret eder) bir canavarın üzerine binmiş bir kadından ibarettir. Kadının bindiği canavar Birleşmiş Milletler'dir (on kral) ve ejderhanın, ateizmin ve Mısır'ın bir sembolüdür. Kadının kendisi Tanrı'nın gerçek kilisesinin sahte bir taklididir. Harun'un Mısır'ın ilahlarına adadığı altın buzağı, Vahiy on yedideki Büyük Fahişe'yi temsil ediyordu; o, Babil'dir (altın), bir canavarın (Mısır) üzerine binmiştir ve sahte bir kilisedir (buzağı).

Aynı zamanda Harun bir sunak kurdu; az önce belirtildiği gibi, bu sunak gerçek sunak olan Mesih'i temsil eder. Sonra sahte bir ibadet sistemi tesis etti; çünkü ertesi gün Rab için bir bayram ilan etti. Harun'un altın buzağısı canavarın hem bir tasviri hem de ona adanmış bir puttu; sahte Mesih'in önüne dikildi ve bu sahte ibadet sistemini kutlamak için bir gün ayrıldı.

Amerika Birleşik Devletleri, canavarın heykelini diken ve ardından dünyanın onun örneğini izlemesini zorlayan güçtür. Amerika Birleşik Devletleri, o tapınma sistemini dünyaya dayatacak güce sahiptir ve bunu, canavarın "önünde", onun gözleri önünde yapar.

Ve yerden çıkan başka bir canavar gördüm; kuzuya benzer iki boynuzu vardı ve ejderha gibi konuşuyordu. Onun önünde birinci canavarın bütün yetkisini kullanıyordu ve yeryüzünü ve orada yaşayanları, ölümcül yarası iyileşen birinci canavara tapınmaya yöneltiyordu. Vahiy 13:11-12.

Günah adamı, yani papalık, Vahiy 13'teki deniz canavarıdır. Amerika Birleşik Devletleri, yakında yürürlüğe girecek Pazar yasasında ejderha gibi konuştuğunda, dünyayı kendisinden "önceki" canavarın suretini dikmeye zorlamaya başlar. Amerika Birleşik Devletleri'nden (yeryüzü canavarı) önceki canavar papalıktır (deniz canavarı). Papalık sahte bir Mesih'tir; Mesih gerçek sunak olduğundan Harun, sahte bir Mesih'in önünde kendi altın suretini dikmişti. Harun da daha sonra, ertesi gün yapılacak bayram gününün ilanı ile temsil edilen sahte bir ibadet sistemi kurdu. Amerika Birleşik Devletleri de sahte bir ibadet sistemini dayatır ve bu aynı zamanda sahte bir ibadet günüyle ilişkilidir.

Musa dağdan indiğinde, çekişme, gerçek ve sahte kıskançlık putu—Mesih'in sureti mi yoksa Şeytan'ın sureti mi— arasında yaşanıyordu. Sahte olan, sahte bir Mesih'ten (sunak), sahte bir deneyimden (Laodikya), sahte bir ibadet gününden ("yarın Rab'bin bayramıdır") oluşuyordu. Altın buzağı isyanı, yakında çıkacak Pazar günü yasasına ilişkin isyanı temsil eder; ama aynı zamanda 1863'teki Laodikya Adventizmi'nin isyanını da temsil eder.

1863'te, Habakkuk'un iki levhası üzerinde temsil edilen Miller'in rüyasının mücevherlerini örtbas etmek için sahte bir levha ortaya kondu. Bu iki levha, Musa'nın dağda aldığı iki levhayla tipolojik olarak sembolize edilmişti. 1863'te Amerika Birleşik Devletleri hükümetiyle yasal bir bağlantı kuruldu; böylece Millerci hareket sona erdi ve Laodikya hareketi Yedinci Gün Adventist Kilisesi olarak hukuken tescil edildi. Bu ilişki, peygamberlikte kilise ve devletin birleşimi olarak tanımlanan Harun'un canavara yaptığı suretle temsil ediliyordu; böylece 1863'te Millercilerin bir

kilise-devlet ilişkisi kurmasını ve ayrıca yakında gelecek Pazar yasasında Amerika Birleşik Devletleri'ni tipolojik olarak simgeliyordu.

Laodikya'nın sahte deneyimini temsil eden Harun'un çıplak hâlde dans eden budalaları, Millerci hareketin 1856'da geldiği hâlin aynısıdır. Harun'un dans eden budalalarının temsil ettiği ruhsal deneyim, putperestliğe karşı Tanrı'nın karakterinin kıskançlığını sergileyen Musa'nın deneyimiyle tezat oluştuyordu. Peygamberlikte "dans" aldatmanın bir sembolüdür; ve Harun'un dans eden budalaları, Amerika Birleşik Devletleri'nin dünyayı Nebukadnezar'ın orkestrasının ezgilerine "dans etmeye" zorlamasıyla ortaya çıkan aldatmacayı da temsil ediyordu; bu sırada Sur'un fahişesi de şarkılarını söylüyordu.

1863 yılında Laodikyalı Millerci hareket, yasal olarak kayıtlı Laodikyalı Yedinci Gün Adventist kilisesine dönüştü. Önceki makalelerde belirtildiği gibi, 1863'te Eriha yeniden inşa edildi; çünkü Eriha, Laodikya'nın refahının bir simgesidir ve Yeruşalim kentinin bir taklidi olarak hizmet eder. 1863'te sahte bir peygamberlik tablosunun ortaya konulması, Harun'un, altın buzağının ve dans eden budalaların tarihinin tekerrürünü temsil etti. Kızıldeniz'den kurtuluşun tarihi, erken Adventizmin tarihini örneklemek için Kardeş White tarafından defalarca kullanılmıştır ve bu uygulama, kıskandıran put konusundaki çekişmede Musa ile Harun'un tarihiyle mükemmel biçimde örtüşmektedir.

1863'te, Laodikya Adventizmi'nin ilk nesli, sunağın (Mesih) önünde bulunan kapıya (kilise) bir kıskançlık imgesi yerleştirilmesiyle başladı. O ilk nesil daha sonra giderek artan iğrençlikler tarihine "girdi".

Sonra bana dedi ki: İnsanoğlu, şimdi gözlerini kuzeye doğru kaldır. Ben de gözlerimi kuzeye doğru kaldırdım; ve işte, kuzeyde, sunağın kapısında, girişte, bu kıskançlık putu vardı.
Hezekiel 8:5.

Bu değerlendirmeleri bir sonraki makalede sürdüreceğiz.

Bu korkulu ve ciddi zamanda halimiz nedir? Ne yazık ki, kilisede ne büyük bir kibir hüküm sürüyor; ne kadar ikiyüzlülük, ne kadar aldatma, ne kadar giyime kuşama düşkünlük, ne kadar hafiflik ve eğlence, ne kadar üstünlük hırsı! Bütün bu günahlar zihinleri bulandırdı; öyle ki ebedî gerçekler ayırt edilemedi. Bu dünyanın tarihinde nerede durduğumuzu bilebilmek için Kutsal Yazılar'ı araştırmayacak mıyız? Bu zamanda bizim için yürütülen iş ve bu kefaretilik işi sürüp giderken günahkârlar olarak almamız gereken konum konusunda anlayış sahibi olmayacak mıyız? Ruhlarımızın kurtuluşunu biraz olsun önemsiyorsak, kesin bir değişiklik yapmalıyız. Rab'bi içten bir tövbe ile aramalıyız; günahlarımız silinsin diye onları derin bir yürek ezikliğiyle itiraf etmeliyiz.

Artık büyümlü zeminde kalmamalıyız. Sınanma süremizin sonuna hızla yaklaşıyoruz. Her bir can sorsun: Tanrı'nın huzurunda nasıl duruyorum? Adlarımızın Mesih tarafından dile getirileceği ve akıbetimizin kesin olarak hükme bağlanacağı anın ne kadar yakın olduğunu bilmiyoruz. Ah, bu kararlar ne olacaktır! Doğrular arasında mı sayılacağız, yoksa kötüler arasında mı?

Kilise ayağa kalksın ve Tanrı'nın huzurunda yoldan sapmalarından tövbe etsin. Bekçiler uyansın ve boruyu net bir sesle çalsın. İlan etmemiz gereken açık ve kesin bir uyarı var. Tanrı kullarına şöyle buyuruyor: 'Yüksek sesle haykır, geri durma; sesini boru gibi yükselt ve halkıma suçlarını, Yakup'un evine de günahlarını bildir' (Yeşaya 58:1). Halkın dikkati mutlaka kazanılmalıdır; bu yapılamazsa, bütün çaba boştur; gökten bir melek inse ve onlara konuşsa bile, sözleri ölümün soğuk kulağına konuşmak kadar yararsız olurdu.

Kilise harekete geçmelidir. Kilise yolu hazırlamadıkça Tanrı'nın Ruhu asla gelemez. Yürekler ciddi biçimde yoklanmalıdır. Birlik içinde, sebatkâr dua edilmelidir ve imanla Tanrı'nın vaatleri talep edilmelidir. Eski zamanlarda olduğu gibi bedeni çula bürümek değil, ruhun derin bir şekilde alçaltılması olmalıdır. Kendi kendimizi kutlamak ve yüceltmek için en ufak bir nedenimiz yok. Tanrı'nın kudretli eli altında kendimizi alçaltmalıyız. O, gerçek arayanları teselli etmek ve bereketlemek için görünecektir. Seçilmiş Mesajlar, kitap 1, 125, 126.